

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **NA VRŠKU, s.r.o.**, IČ: 287 91 371, se sídlem Harrachov 14, zastoupen Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, sp. zn. 26RP21835/2013-14113, č. j. 15526/2014-MZE-14113,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 20. 12. 2013, č. j. SZIF/2013/0462506, o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.

Žalobce podal dne 22. 10. 2012 u SZIF žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, opatření III.1.3 (Podpora cestovního ruchu), na projekt výstavby malokapacitního

ubytovacího zařízení č. 18 a č. 19 se sportovním a stravovacím zařízením, a to v rámci areálu „Na Vršku“, který se nachází na stavebním pozemku č. 1030/67 v k. ú. Harrachov.

Oznámením žalovaného ze dne 18. 3. 2013 byl žalobce informován o ukončení administrace jeho žádosti.

Předmětné rozhodnutí o ukončení administrace napadl žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, kterou soud usnesením ze dne 11. 6. 2013, č. j. 11 A 68/2013-16, odmítl a věc postoupil Ministerstvu zemědělství k rozhodnutí o opravném prostředku. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 59/2013 – 45, toto rozhodnutí Městského soudu v Praze potvrdil.

Dne 29. 10. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. 26RP21835/2013-14113, č. j. 62841/2013-MZE-14113, kterým bylo zrušeno oznámení o ukončení administrace žádosti žalobce vydané SZIF, a to z toho důvodu, že oznámení o ukončení administrace neobsahovalo náležitosti stanovené pro správní rozhodnutí dle ustanovení § 68 a násl. správního řádu.

Dne 13. 11. 2013 provedl SZIF u žalobce kontrolu ex-ante po podání žádosti o dotaci z Programu rozvoje venkova (informace o kontrole byla žalobci doručena dne 23. 10. 2013).

Dne 20. 12. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu v Hradci Králové o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, podopatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu, ze dne 20. 12. 2013, č. j. SZIF/2013/0462506, sp. zn. 12/017/3130b/451/001812. SZIF uvedl, že ze strany žalobce došlo k vytvoření umělých podmínek, protože žalobce a další společnosti jednající s ním ve shodě (KRKONOŠSKÉ POLESÍ s.r.o., SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA s.r.o., AGROPODNIK KRKONOŠE s.r.o. atd.) předložily projekty, které tvoří jeden funkčně spjatý ubytovací komplex, přičemž projekty naplňují definici ekonomické neoddělitelnosti dle Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. 8. 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách), dále jen „nařízení č. 800/2008“. Tím, že byly žádosti podány více podnikatelskými subjekty se stejnou vlastnickou strukturou, došlo k překročení maximální částky výdajů, ze kterých je stanovena dotace (10 000 000 Kč).

K odvolání žalobce žalovaný nyní napadeným rozhodnutím rozhodnutí SZIF potvrdil. V odůvodnění předně uvedl, že opatření III.1.3. je zacíleno na projekty malého rozsahu, které svým charakterem odpovídají aktivitám pro rozvoj venkovské turistiky a agroturistiky. Toto zaměření vychází z nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 ze dne 20. 9. 2005, ve kterém jsou specifikovány základní podmínky týkající se opatření, která zajišťují mimo jiné podporu cestovního ruchu. V čl. 55 písm. b) tohoto nařízení je stanovena podmínka, že podporu je možno poskytnout na ubytovací zařízení s malou kapacitou. Podle Programu rozvoje venkova je podpora určena na vybudování rekreační infrastruktury pro malokapacitní ubytování včetně stravování a rekreačních zařízení. Podle Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova (dále jen „Pravidla“) se podpora vztahuje na malokapacitní ubytovací zařízení do 60 lůžek v rámci jednoho projektu. Pravidla stanoví také podmínku maximální výše výdajů, ze kterých je dotace stanovena. Předkládané projekty musí být rovněž v souladu s nařízením č. 800/2008, které zavádí definici ekonomické neoddělitelnosti investice.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce by se svým projektem sám o sobě splňoval definici příjemce dotace podle Pravidel. Předmětný projekt je však nezbytné posuzovat z komplexního hlediska a nikoliv odděleně. K tomu bylo zjištěno, že žalobce a společnosti KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o., SPOLEK PRO OBNOVU ROZVOJE VENKOVA, AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o. byla založeny ke shodnému datu 15. 4. 2013 s totožnou majetkovou strukturou. Žalobce podal žádost o dotaci jako jeden samostatný subjekt a předložil samostatný projekt – ubytovací zařízení o kapacitě 16 lůžek s požadovanými výdaji ve výši 9 990 000 Kč, ze kterých je stanovena dotace. Projekt žalobce a projekty předložené těmito třemi společnostmi však dle žalovaného naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů definovanou nařízením č. 800/2008 a dohromady tvoří jeden projekt, takže navrhovaná zařízení nelze považovat za samostatné funkční celky. Koncept ubytovacího komplexu tvoří jako funkční celek jednotlivá ubytovací zařízení, jak jsou vymezena dílčími projekty, ale jeden funkční celek nepochybně vytváří až celý ubytovací komplex. Z hlediska kapacity pak tento projekt převyšuje 60 lůžek (lůžkovou kapacitu žalovaný dovodil z projektové dokumentace) a současně i nárok na maximální výdaje, ze kterých je dotace stanovena.

Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice mají být podle nařízení č. 800/2008 vzaty v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografická blízkost bez ohledu na vlastnictví. Technické a funkční hledisko je dle ministerstva z předmětného projektu zřejmé už z toho, že jsou v areálu navrženy typové domky „A“ a „B“. Dále je evidentní geografická blízkost, vzhledem k tomu, že ubytovací komplex se nachází na jednom pozemku p.č. 1030/67 k k.ú. Harrachov, v obci Harrachov. Při kontrole dne 13. 11. 2013 pak bylo zjištěno, že před jediným vjezdem do ubytovacího komplexu se před samoobslužnou závorou nachází přízemní stavba, na které je umístěna cedule „*NaturaPark Recepce*“. Bylo také zjištěno, že pozemek je přirozeně ohraničen. Strategické hledisko představuje především rozdělení na dílčí projekty k získání vyšší částky ke spolufinancování a rozdělení ubytovacích kapacit. Na webových stránkách je prezentovaný celý areál s vlastním názvem „*Natura Park*“ a tento má jednotnou webovou propagaci. Dle žalovaného tak nelze vyvrátit, že projekt žalobce společně s dalšími projekty tvoří homogenní soubor budov a zařízení pro ubytování se službami, které budou moci využívat návštěvníci celého areálu.

Jednání žalobce žalovaný na základě všech zjištěných skutečností posoudil jako účelové, neboť úmyslem žalobce bylo uměle vytvořit podmínky pro získání výhody oproti ostatním žadatelům. Příjemce dotace se proto nemůže dovolávat legitimního očekávání vyplývajícího pouze z toho, že předložil žádost o dotaci. Až následným uzavřením dohody vzniká na straně příjemce dotace nárok na vyplacení této dotace, to ovšem platí pouze za situace, kdy jsou na jeho straně splněny všechny podmínky dohody a Pravidel. Posuzování splnění těchto podmínek se pak nemůže omezovat jen na skutečnosti vzniklé až po podpisu dohody – a to zvláště ne za situace, kdy příjemce dotace učinil již v rámci přípravy žádosti o dotaci opatření vedoucí k tomu, aby v této fázi dotačního procesu nebyl poskytovateli dotace jednoznačně patrný rozpor s Pravidly. Úmyslné rozdělení projektu na jednotlivé dílčí projekty, na něž byly podány žádosti několika samostatnými právníckými osobami, nedává samo o sobě jiný smysl, než právě jen zakrývání úmyslu obejít podmínky Pravidel, zejména pak limitu maximální částky výdajů, ze kterých je stanovena dotace a limitu maximální kapacity lůžek v rámci jednoho projektu. Žalovaný odkázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval zásadou legitimního očekávání příjemců dotace a jejich odpovědnosti za dodržení všech dotačních podmínek.

Žalovaný dále neshledal žádná pochybení ve vztahu k provedené kontrole ex-ante, kdy zdůraznil, že dle Pravidel si SZIF může kdykoli pro objektivní posouzení nároku na dotaci vyžádat od žadatele dotace doplňující údaje a podklady potřebné pro posouzení průběžného plnění kterékoli z podmínek pro poskytnutí dotace. Navíc kritérium přijatelnosti vztahující se k maximální kapacitě ubytovacího zařízení musí být splněno již ke dni registrace žádosti o dotaci a musí být dodrženo nejméně po dobu vázanosti projektu na účel, přičemž SZIF je oprávněn kdykoli po registraci provést administrativní kontrolu a zároveň kontrolu přijatelnosti.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítl, že ukončení administrace jeho žádosti nemá oporu v Pravidlech a ani v žádném jiném právním předpisu a bylo provedeno nezákonně.

Ke kontrole ex-ante žalobce nejprve uvedl, že z jejího oznámení vyplývá, že SZIF bylo předchozí rozhodnutí žalovaného oznámeno dříve než žalobci, takže z jeho pohledu ještě nebylo rozhodnuto o odvolání žalobce a nebylo zahájeno nové prvoinstanční řízení. Tomu ostatně svědčí skutečnost, že při kontrole se dotazoval pracovníků SZIF, zda je žádost žalobce v administraci a ti mu sdělili, že projekt žalobce v administraci není. Žalobce je tedy přesvědčen, že kontrola ex-ante byla provedena protizákonně, protože ji lze, jako úkon dle Pravidel, učinit pouze vůči subjektu, který je v administraci. Již z tohoto důvodu tak nebylo možné na základě zjištění z této kontroly učinit správní rozhodnutí a závěry z kontroly použít proti žalobci.

Dále žalobce konstatoval, že jednoznačně splňuje definici příjemce dotace. Žalobce uvedl, že žádný právní předpis a ani Pravidla neobsahují zákaz podat žádost subjektům, které mají stejné jednatele, popř. společníky. V tomto směru odkázal žalobce na emailovou korespondenci se zaměstnanci SZIF, ze které vyplynulo, že není rozhodné, že žadatelé mají stejného společníka, nýbrž pouze to, že žadateli o dotaci jsou dva rozdílné subjekty žádající o dotaci na dva rozdílné předměty. Ukončení administrace žádosti o dotaci tak bylo v rozporu se závaznými informacemi sdělenými zaměstnanci SZIF, tak i informacemi poskytnutými SZIF na jeho oficiálních webových stránkách.

K tvrzené ekonomické neoddělitelnosti projektů žalobce uvedl, že žádal o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt – novostavbu ubytovacího zařízení s 16 hlavními lůžky a s půjčovnou sportovních potřeb, který je bez dalšího plně samostatným funkčním celkem. Projekt žalobce je schopen samostatného provozu a fungování bez ohledu na to, zda budou realizovány další projekty, které v napadeném rozhodnutí jmenuje žalovaný. Kromě výše uvedeného žalobce konstatoval, že skutečnost, že k ubytovacím zařízením vede aktuálně pouze jeden přístup, nemůže být posuzován v jeho neprospěch, neboť je zcela standardní, že k více stavbám vede jedna komunikace. Stejně tak skutečnost, že projekt žalobce a projekty ostatních žadatelů stojí na stejném pozemku, není pro posouzení věci relevantní. V Pravidlech totiž nikde není stanoveno, že by pozemek musel být ve vlastnictví žadatele o dotaci. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti je třeba dle nařízení č. 800/2008 vzít v úvahu technickou, funkční a strategickou souvislost a bezprostřední blízkost projektů. Dotační orgán není oprávněn svým výkladem souvislosti rozšiřovat. Žalobce zdůraznil, že podmínky ohledně majetkové struktury, obsazení statutárního orgánu, výstavby na jednom pozemku a další, jsou shodné a neměnné již od okamžiku podání žádosti o přidělení dotace, tedy po celou

dobu posuzování projektu, schválení projektu, uzavření dohody o dotaci a následné supervizi, přičemž žalobce jednal vždy otevřeně a plně SZIF informoval o všech skutečnostech.

Dále pak žalobce namítl, že nynější rozhodnutí uvádějí zcela odlišné důvody pro ukončení administrace jeho žádosti, což svědčí skutečnosti, že správní orgány jednají zcela účelově, když mění důvody pro zamítnutí žádosti o dotaci žalobce, resp. zpětně konstruuji nové důvody, kterými by mohly zlegalizovat svůj protizákonný postup. I přesto, že žalobce zcela jednoznačně již v odvolacím řízení vyvrátil, že by se jednalo o hotelový komplex.

Závěrem žalobce namítl porušení základních zásad správního řízení. Předně zásady *non bis in idem*, neboť SZIF při přidělování dotací opakovaně rozhodl o tom, že žalobce splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace, takže nemohl později ukončit administraci, protože v dané věci již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že podmínky pro proplacení dotace byly splněny. Navíc došlo k zásadnímu porušení principu právní jistoty, řádného postupu správního orgánu a zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí. Žalobce totiž od podání žádosti o dotaci (resp. žádostí) zcela otevřeně a transparentně deklaroval svou majetkovou a personální strukturu a ostatních společností zastoupených jednatelem žalobce a žalovaný tak od prvního okamžiku zahájení věděl, jaké projekty jakých žadatelů jsou z jeho strany administrovány. Je proto zcela nepřijatelné, aby správní orgán nejdříve cca 5 měsíců tento stav znal, opakovaně svými kroky aproboval postup žalobce a následně učinil rozhodnutí, které je v příkrém rozporu se všemi jeho dosavadními úkony v řízení. Závěrem žalobce namítl, že před správními orgány proběhlo ve věci naprosto nedostatečné dokazování a důkazy byly provedeny resp. neprovedeny v rozporu se správním řádem, když tvrzení, na kterých je založeno správní rozhodnutí, nebyla ve správním řízení prokázána.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že SZIF postupoval správně, když ještě před uzavřením dohody (veřejnoprávní smlouvy) o poskytnutí dotace rozhodl o ukončení administrace žádosti o dotaci, tj. zamítl žádost o dotaci. Důvodem ukončení administrace bylo zásadní porušení Pravidel ze strany žalobce resp. osob, které jej ovládají. Tyto osoby uměle rozdělily rozsáhlý projekt ubytovacího komplexu v obci Harrachov mezi několik subjektů, aby tak v rámci těchto jednotlivých částí mohl být pro účely poskytnutí dotace zdánlivě splněn limit maximální částky výdajů, ze kterých je dotace stanovena.

K dokreslení současného stavu dotčeného ubytovacího areálu žalovaný uvedl, že v areálu se nachází objekty z projektu žalobce, a to novostavba ubytovacího zařízení č. 18 s veřejným stravovacím zařízením, půjčovnou sportovních potřeb s venkovním hřištěm, a novostavba ubytovacího zařízení č. 19. Dále se v areálu nachází 16 novostaveb, které jsou rovněž využívány jako ubytovací zařízení. Ubytovací zařízení č. 1, 2, 7, 8, 15 provozuje společnost KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o., ubytovací zařízení č. 3, 4 a 17 provozuje společnost AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o., ubytovací zařízení č. 5, 6 a 16 provozuje SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA, s.r.o., ubytovací zařízení č. 9, 10 a 14 provozuje společnost ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o., a ubytovací zařízení č. 11, 12 a 13 provozuje společnost s.e.z.e.m.e., s.r.o. Všechny tyto společnosti vlastní z 90 % Martin Vodrážka a z 10 % ZLATÉ NÁVRŠÍ, s.r.o. Jediným jednatelem společnosti je Martin Vodrážka. Pozemek pak vlastní společnost ZLATÉ NÁVRŠÍ, s.r.o., kterou 100% vlastní společnost SLAVIA Real Estate, s.r.o. Společnost SLAVIA Real Estate, s.r.o. z 50 % vlastní Martin Vodrážka a 50 % Simona Vodrážková, jediným jednatelem je opět Martin Vodrážka.

Z hlediska stavebního se jedná o horské chaty, shodně řešené domky typu „A“ nebo typu „B“. V každé chatě se nachází moderně zařízená obývací místnost s posezením, kuchyň s jídelním koutem, vícero ložnic se samostatnými i manželskými postelemi, terasa a parkovací místa. V celém areálu je možné ubytovat přes 150 osob. Areál jako jeden ubytovací komplex je prezentován (nejen) na oficiálních webových stránkách pod názvem „NaturaPark Resort“.

Žalovaný dále nesouhlasil s námitkou, že od počátku zásadním způsobem porušuje hmotněprávní a procesní práva žalobce a že správní řízení vykazuje zásadní pochybení. Původní administrativní kontrolou totiž byla standardně posouzena pouze úplnost formuláře žádosti o dotaci a údajů v něm uvedených, přičemž pouhým předložením žádosti o dotaci včetně všech povinných i nepovinných příloh nevzniká na dotaci právní nárok. Pokud žalobce zahájil realizaci projektu bezprostředně po zaregistrování žádosti o dotaci, činil tak s vědomím možných rizik spojených s hodnocením projektu. Správní orgány pak postupovaly zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a též nepostupovaly diskriminačně.

Nedůvodná je dle žalovaného rovněž žalobcova námitka, že kontrola na místě, kterou provedl SZIF dne 13. 11. 2013 byla provedena protizákonně. Tato otázka byla dostatečně vypořádána již v žalovaném rozhodnutí, na něž odkázal.

Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že Ministerstvo zemědělství (resp. SZIF jako administrátor dotací) není příslušný jakkoliv hodnotit majetkovou strukturu žalobce a ostatních žadatelů o dotaci.

K emailovým dotazům směřujícím na poskytnutí informace k přijatelnosti projektu, na které poukazoval žalobce, žalovaný uvedl, že tyto dotazy byly obecného charakteru, neobsahovaly konkrétní údaje o daném projektu a žadateli. Z tohoto důvodu byly také odpovědi zaměstnanců SZIF obecné. Žalovaný dodal, že k potvrzení splnění podmínek kritérií přijatelnosti vždy dochází až po zaregistrování žádosti o dotaci, na základě posouzení konkrétních informací v žádosti o dotaci a v předložených přílohách. Emailové odpovědi tedy nelze považovat za závazná stanoviska ke splnění podmínek kritérií přijatelnosti.

Následně žalovaný znovu zopakoval, že projekt byl hodnocen z komplexního hlediska a hodnocení existence jediné přístupové cesty bylo součástí celkového hodnocení ekonomické neoddělitelnosti projektů. A ačkoli jsou do určité míry jednotlivé objekty areálu „Na Vršku“ funkční i bez výstavby ostatních objektů (každý objekt má sociální zařízení), společně tvoří celek – soubor budov a zařízení pro společné poskytování ubytovacích a rekreačních služeb, neboť mají zejména společnou recepci, jednotný ceník, jednotný rezervační systém, jednotné stravovací služby, jednotnou propagaci atd., což má nepochybně zásadní vliv na ekonomickou výkonnost a konkurenceschopnost každého jednotlivého objektu v areálu. Tyto jednotlivé objekty proto od celku fakticky nelze oddělovat. Proto jednání SZIF ani žalovaného nebyla účelová a ani nebyly stále měněny důvody pro vyloučení žalobce z administrace.

Závěrem žalovaný odmítl, že SZIF při přidělování dotací opakovaně rozhodl o tom, že žalobce splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace, či že SZIF pravomocně rozhodl o tom, že podmínky pro proplacení dotace byly splněny, neboť podle Pravidel má žadatel nárok na proplacení dotace teprve po splnění všech podmínek stanovených dohodou o poskytnutí dotace a Pravidly. Zároveň žalovaný připomněl, že po celou dobu realizace projektu odpovídá za plnění podmínek Pravidel a dohody o poskytnutí dotace příjemce dotace, přičemž SZIF je povinen plnění těchto podmínek po celou dobu kontrolovat. A posouzení ekonomické

neoddělitelnosti projektů se skládá z řady aspektů, při kterých jsou zkoumány strategické, funkční, technické i geografické souvislosti, které často vyjdou najevo až v průběhu realizace projektů. Teprve v případě naplnění všech těchto aspektů lze konstatovat, že projekt je jako celek ekonomicky neoddělitelný a došlo k jeho účelovému dělení. A porušení podmínek pro poskytnutí dotace ze strany žadatele může být poskytovatelem dotace samozřejmě z povahy věci zjištěno kdykoliv, a to jak před či po registraci žádosti o dotaci, tak i po podpisu dohody o poskytnutí dotace či dokonce až po proplacení dotace.

IV. Replika žalobce

V replice ze dne 12. 12. 2014 žalobce zdůraznil, že z jeho strany nedošlo k porušení žádné podmínky stanovené v Pravidlech, neboť vždy zcela otevřeně a transparentně uvedl a doložil vše k tomu, aby SZIF předem ověřil veškeré skutečnosti k projektu a tyto dokonce konzultoval se zaměstnanci SZIF.

Dále žalobce uvedl, že oznámení o ukončení administrace je nesrozumitelné a žalovaný v něm neuvedl konkrétní důvody, které vedly k ukončení administrace; pouze hodnotil majetkovou strukturu žalobce. Žalobce tak zásadně nemůže souhlasit s tvrzením žalovaného, že oznámení o ukončení administrace mělo pouze formální nedostatky, které byly následně zhojeny.

Žalobce rovněž konstatoval, že pokud SZIF nepovažoval vlastnickou strukturu žalobce za rozhodnou pro posouzení ekonomické neoddělitelnosti projektu žalobce a projektů podaných jinými subjekty, není pak jasné, proč pouze tento důvod je uveden v oznámení o ukončení administrace. Žalobce dále upozornil na skutečnost, že pokud byla administrace žalobce ukončena z jiných než uváděných důvodů, svědčí tato skutečnost tomu, že oznámení o ukončení administrace je nesrozumitelné, nejasné a neurčité, anebo o účelovém jednání příslušných správních orgánů s úmyslem poškodit žalobce a znemožnit mu řádnou obranu.

Dle žalobce lze z vyjádření žalovaného dovodit, že v dané věci neexistuje jedno či více konkrétních porušení ustanovení dohody o dotaci a Pravidel, ale pouze jakýsi souhrn jednotlivostí, které samy o sobě sice nejsou porušením Pravidel či dohody o dotaci, ale zakládají důvod pro ukončení administrace. Dle žalobce je tento závěr z hlediska základních zásad správního práva zcela nepřijatelný, když v podstatě zakládá libovůli v rozhodování žalovaného. Ohledně společné recepce žalobce konstatoval, že při kontrole nemohlo být zjištěno, že projekty mají společnou recepci a žádné takové zjištění ani není v zápise z kontroly uvedeno. Navíc i z fotodokumentace založené ve spisu vyplývá, že společná recepce byla ve skutečnosti stavební buňka opatřená nápisem „*Zde staví RADUMA a.s.*“. I kdyby se však žalobce (nebo případně další subjekt) v budoucnu podílel na vybudování „recepce“, nemůže to v žádném případě být důvodem k sankci vůči žalobci. Pokud se jedná o jednotný rezervační systém a jednotnou webovou prezentaci žalobce a jiných subjektů, považuje žalobce za absurdní, aby správní orgán činil závěry z internetových stránek, které žalobce nikdy neuvedl jako své oficiální internetové stránky. Žalobce také uvedl, že neexistuje jakékoliv jednotné stravovací zařízení pro žádné ubytovací zařízení. Služba dovážky balíčkové snídaně totiž nijak nesouvisí s rozestavěnými ubytovacími objekty žalobce.

K počtu lůžek žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že „*v areálu je možné ubytovat přes 150 osob*“ a že „*v areálu je postaveno 18 ubytovacích zařízení*“. Žalobce žádal o dotaci pouze na samostatná ubytovací zařízení č. 18, 19. V areálu se

nenachází 18 ubytovacích zařízení, neboť v současné době jsou dokončeny a zkolaudovány pouze objekty č. 7 až 15. Nedokončené objekty č. 16 a 17 nejsou podle dostupných informací předmětem žádosti o poskytnutí dotace a po dokončení nebudou provozovány jako ubytovací zařízení. O účelovosti a nesprávnosti argumentace žalovaného svědčí také fakt, že se žalovaný nijak nevyjadřuje k tomu, jakým způsobem došel k výpočtu celkového počtu lůžek, když v Pravidlech je výslovně uvedeno, že do maximální kapacity 60 lůžek se nezapočítávají lůžka na přistýlce.

Žalobce tak shrnul, že veškerá tvrzení uváděná žalovaným jsou nepravdivá a neprokazují oprávněnost ukončení administrace žádosti o dotaci žalobce. Na získání dotace sice není právní nárok, ale každý uchazeč o dotaci má právo na to, aby o jeho žádosti bylo rozhodnuto transparentně a nediskriminačně, a to na základě zákona či Pravidel. Nadto z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, vyplývá, že principu legitimního očekávání správního rozhodnutí se nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy, přičemž předpokladem vzniku práva legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. A to bylo v jeho věci splněno.

Závěrem žalobce poukázal na diskriminační přístup žalovaného, když SZIF schválil ve 13. kole 5 žádostí o dotaci a následně k nim uzavřel dohody o poskytnutí dotace s jedinou osobou panem Ing. V. K., kdy se jednalo o rekonstrukci a novostavby na jednom statku, konkrétně penzionů Martin, Jan, Lukáš a Hugo a dále o dotaci na služby spojené s provozem penzionů s celkovou dotovanou částkou 24 750 000 Kč, a žádné z těchto uzavřených dohod o poskytnutí dotace SZIF neukončil administraci, a to přesto, že z přiložených dokumentů jasně vyplývá, že penziony jsou samostatné budovy postavené v bezprostřední blízkosti jednou osobou v areálu jednoho statku.

V. Doplnění žaloby ze dne 16. 1. 2015

Podáním ze dne 16. 1. 2015 žalobce žalobu doplnil. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 Afs 90/2012, ve kterém je uvedeno, že poskytovatel je povinen vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně dotačních podmínek. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že případné nejasnosti ve stanovených podmínkách či důvodech uplatnění sankčního odvodu nemohou být kladeny k tíži příjemce finanční podpory (dotace). Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, ve kterém je uvedeno, že veřejnoprávní smlouva musí být prioritně jednoznačná a je nepřijatelné, aby spory či nejasnosti formulace veřejnoprávní smlouvy ve svých důsledcích ztížily pozici „slabší strany“. Žalobce odkázal také na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38 a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval zásadou legitimního očekávání.

VI. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobce při jednání odkázal na svá předchozí podání a na žalobě setrval. V závěrečné řeči uvedl, že splnil podmínky Pravidel, takže mu vznikl nárok na přiznání dotace.

Žalovaný také odkázal na svá předchozí podání a zopakoval, že projekt žalobce vykazoval znaky umělého vytváření podmínek, takže žádost žalobce byla správně zamítnuta.

VII. Vlastní posouzení věci

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ve věci nezákonnosti kontroly ex-ante uskutečněné SZIF u žalobce dne 13. 11. 2013, a to údajně z důvodu nezahájení nového prvoinstančního řízení.

Podle § 12a odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZIF“) je SZIF oprávněn provádět, a to i bez ohlášení, kontrolu a) správnosti údajů fyzických a právnických osob uvedených v žádostech podávaných Fondu, b) plnění povinností a podmínek vyplývajících z vydaných rozhodnutí a uzavřených smluv a dohod podle § 1 odst. 2, c) správnosti informací poskytovaných Fondu podle tohoto zákona, zákona o zemědělství a nařízení vlády vydaných k jejich provedení, d) plnění povinností vyplývajících z přímo použitelného předpisu Evropské unie, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Podle kap. 13 obecných podmínek Pravidel je žadatel/příjemce dotace povinen umožnit vstup kontrolou pověřeným osobám k ověřování plnění podmínek Pravidel, příp. Dohody (písm. a) a kontrola ze strany SZIF může být prováděna ode dne zaregistrování žádosti o dotaci po celou dobu trvání závazku stanoveného v Dohodě (písm. b).

Z uvedeného vyplývá, že Pravidla žádné specifické podmínky, za nichž by mohl SZIF u žadatele dotace uskutečnit kontrolu (ode dne zaregistrování žádosti o dotaci), nestanoví; naopak SZIF je oprávněn (respektive dokonce i povinen) tyto kontroly k ověřování plnění podmínek Pravidel provádět a žadatel je povinen tyto kontroly strpět. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že daná kontrola byla dopředu řádně ohlášena, byli na ní přítomni zástupci žalobce, zástupci SZIF se vypořádali s položenými dotazy, včetně uvedení toho, na základě jakého ustanovení Pravidel kontrola probíhá (dle kap. 4, písm. f), a byl také řádně vypracován protokol o jejím uskutečnění. Jestliže tedy dotčená kontrola probíhala v rámci řízení o posouzení žádosti žalobce o dotaci, měl žalobce povinnost tuto kontrolu strpět a v rámci ní poskytovat SZIF součinnost, aniž by bylo možné konstatovat, že by byla uskutečněna nezákonně či v rozporu s Pravidly. Soud v této souvislosti musí pouze korigovat vyjádření pracovníků SZIF, kteří na dotaz žalobce při kontrole uvedli, že projekt při kontrole nebyl v administraci. Tak tomu být nemohlo, neboť předchozí rozhodnutí o ukončení administrace bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2013, které bylo SZIF doručeno dne 29. 10. 2013, o čemž ostatně pracovníci SZIF též žalobce v průběhu kontroly informovali. Za této situace tak projekt žalobce musel být již v opětovné administraci, čemuž ostatně odpovídá též charakter provedené kontroly, jakož i následně vydaná rozhodnutí. Samotné pochybení pracovníků SZIF ohledně informování o probíhající či neprobíhající administraci však nemůže nic změnit na zákonnosti dotčené kontroly, včetně zákonnosti důkazů při ní získaných. Za liché pak soud pokládá tvrzení žalobce, že SZIF byl přednostně informován o

předchozím zrušujícím rozhodnutí žalovaného, neboť ze správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobci i SZIF bylo toto rozhodnutí doručeno ve stejný den: 29. 10. 2013, přičemž ani tato skutečnost by na zákonnost uskutečněné kontroly nemohla mít žádný vliv, neboť SZIF je oprávněn provádět kontrolu kdykoli ode dne zaregistrování žádosti o dotaci. Soud tak konstatuje, že kontrola ex-ante provedená dne 13. 11. 2013 u žalobce nebyla nezákonná, nýbrž vycházela z oprávnění SZIF stanovených v § 12a zákona o SZIF a Pravidlech.

Podstatou nyní posuzované věci pak je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova ČR. Žalobce v žalobě namítl nesprávné posouzení věci žalovaným s tím, že dotační orgán není oprávněn svým výkladem rozšiřovat ustanovení obsažené v nařízení č. 800/2008. Uvedl důvody, pro které má za to, že jeho projekt je samostatným funkčním celkem, který není závislý na jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí. Pro úplnost však soud již úvodem připomíná, že obdobnou argumentací se již zabýval, a to ve vztahu k projektům na stejné parcele: viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2015, č. j. 6 A 129/2014-82 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015-36), rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2015, č. j. 6 A 128/2014-90 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015-39) a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2016, č. j. 3 A 86/2014-171. Soud přitom neshledal žádný důvod pro odchýlení se od závěrů uvedených v těchto rozhodnutích.

Podle § 11 odst. 1 zákona o SZIF poskytuje SZIF dotace v souladu s tímto zákonem, zákonem o zemědělství, nařízeními vlády vydanými k jejich provedení a podle přímo použitelných předpisů Evropské unie upravujících financování společné zemědělské politiky.

V nařízení č. 800/2008 je stanoveno, že aby se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví. To znamená, že při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, není relevantní, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku).

K dodržení shora citovaného ustanovení byly v Pravidlech stanoveny konkrétní podmínky, za kterých se má za to, že poskytnutí dotace je slučitelné se společným trhem. U poskytování dotací na ubytování a sport bylo stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu malokapacitního ubytovacího zařízení (max. 60 lůžek) a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou 10 000 000 Kč na projekt.

V daném případě dle názoru soudu žalovaný oprávněně posuzoval projekty na ubytovací a sportovní zařízení v Harrachově na pozemku parc. č. 1030/67 jako ekonomicky neoddělitelné. Závěr žalovaného, že jednotliví žadatelé o dotaci hodlají provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek, se jeví jako logické vyhodnocení zjištěných skutečností. I když ubytování je podle přiložené projektové dokumentace, která byla vypracovávána současně pro celý areál, zajištěno v jednotlivých budovách, které jsou samostatné, nelze odhlédnout od

toho, že areál je koncipován jako jeden objekt se stejným funkčním využitím a také byl takto dle provedeného zjištění prezentován veřejnosti. Zařízení, které má nepochybně stejný účel, je umístěno na jednom uceleném pozemku, s jednou příjezdovou cestou. Žalobce ani netvrdí, že by byl areál rozdělen do určitých sekcí podle toho, která právnická osoba právě na tomto území realizovala svůj dotovaný projekt. Naopak připouští, že sportovní zařízení umístěná v areálu budou využívána všemi návštěvníky bez ohledu na to, ve kterém objektu jsou ubytováni. Dle názoru soudu tak žalovaný při svém hodnocení zjištěných podkladů nerozšířil neoprávněně výklad shora citovaného nařízení č. 800/2008. Jestliže byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci opatření III 1.3 – podpora cestovního ruchu a projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je funkčním celem, je správný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Za této situace je pak prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání či výplatu dotace. Soud považuje za potřebné poukázat na to, že v podané žalobě žalobce neuvádí žádná tvrzení o tom, že by předmětné projekty při společném posouzení podmínky pro výplatu dotace splňovaly. Proto se nezabýval později uplatněnou námitkou ohledně druhu lůžek, která se mají počítat do hodnocení malokapacitního ubytovacího zařízení, kdy navíc soud opakuje, že hlavním důvodem pro neposkytnutí dotace bylo překročení maximální částky výdajů, ze kterých je dotace stanovena (10 000 000 Kč).

V souvislosti s hodnocením ekonomické neoddělitelnosti shora uvedených projektů pak dále soud považuje za potřebné uvést, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů odůvodňoval personálním propojením jednotlivých žadatelů. Skutečnost, že ve všech právnických osobách, které se v propojení promítly, je jednatelem Martin Vodrážka a že jako vlastníci vystupují fakticky pouze Martin Vodrážka a Simona Vodrážková, byla žalovaným sice konstatována, ale z hlediska zájmů žalobce nebyla nijak negativně hodnocena.

Pokud žalobce i u této žalobní námítky zdůraznil, že všechny okolnosti byly SZIF známy od počátku, že byl ujišťován pracovníky regionálního odboru, že rozhodující je rozsah jednotlivého projektu, který bude podán jednotlivou právnickou osobou, soud odkazuje na shora uvedené odůvodnění, že není rozhodné, kdy byl důvod pro nevyplacení dotace zjištěn. Ani případná chybná informace podaná pracovníkem SZIF by nemohla být důvodem pro vyplacení dotace při zjištěné a prokázané ekonomické neoddělitelnosti projektů.

Podmínky, za kterých je dotace poskytována, musí být splněny po celou dobu trvání závazku a není rozhodné, v jakém okamžiku bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce nedodržel podmínky stanovené v Pravidlech. Přijetí žádosti proto neznamena, že žalobci musí být dotace vyplacena. Posouzení žádosti regionálním odborem SZIF v určité fázi dotačního procesu, které může být i nesprávné, nezakládá právo žalobce na výplatu dotace. Žalobce se nesprávně dovolává principu legitimního očekávání, neboť si musel být vzhledem k osobní propojenosti podniků od počátku vědom toho, jakým způsobem bude ubytovací a sportovní areál fungovat. Jeho dotazy na regionální odbor SZIF neobsahovaly přesné a konkrétní údaje k danému komplexu. Odpovědi na ně jsou proto také v obecné rovině a nelze je považovat ani za nesprávné. Obecně nelze vyloučit, aby více právnických osob podalo samostatně obdobné žádosti a na jejich základě získalo dotaci. Rozhodující je však to, aby tato zařízení odpovídala stanoveným kritériím.

Pokud žalobce namítá, že oznámení o ukončení administrace je nesrozumitelné, nejasné a neurčité, připomíná soud, že podmínky pro poskytnutí dotace vyplývají přímo

z Pravidel. Nutnost splnění podmínek pro poskytnutí dotace je upravena v čl. 3 písm. k) Pravidel, kde je mimo jiné stanoveno, že v případě, kdy bude zjištěno, že podmínky stanovené pro získání dotace byly uměle vytvořeny a žadatel tak získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či Dohody, nelze dotaci poskytnout. Dle názoru soudu je dostatečně zřetelně v Pravidlech, s jejichž obsahem musel být žalobce seznámen, vymezeno, kdy dotace nebude moci být poskytnuta. V daném případě se nejedná o sankci ve smyslu uložení trestu za naplnění vymezené skutkové podstaty, ale o vymezení situace, kdy dotace nebude poskytnuta. Za takového stavu je uvedení podmínek, za kterých k neposkytnutí dotace (k sankci) dojde, dostatečně určité. Pokud se jedná o přiměřenost dopadu neposkytnutí dotace, k tomu lze uvést, že žalobce byl seznámen od počátku s možností, že dotace nemusí být poskytnuta. Vzhledem k tomu, že na poskytnutí dotace není právní nárok, že je třeba při jejich vyplácení dbát na dodržování pravidel zejména s ohledem na slučitelnost se společným trhem a že žalobce byl před uzavřením dohody seznámen s Pravidly, nejedná se o sankci nepřiměřenou. Odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se zabývaly zásadou legitimního očekávání a s tím souvisejícím vymezením dotačních podmínek, není v této věci případný. Dle názoru soudu byly v této věci podmínky stanoveny určitě, dotace se poskytovala na malokapacitní ubytovací zařízení v určité maximální výši nákladů. Stejně tak určitě byl stanoven postup správního orgánu při zjištění, že došlo k nedodržení stanovených podmínek.

Pokud žalobce v žalobě namítl, že z oznámení o ukončení administrace vyplývá, že se žalovaný snaží zpětně zhojit nesprávný úřední postup SZIF, tak k této námitce je třeba uvést následující. Tím, že projekty byly podány pod více podnikatelskými subjekty se stejnou vlastnickou strukturou, byla v součtu překročena maximální částka výdajů, ze kterých je stanovena dotace. Zároveň došlo k obehnutí kritéria přijatelnosti, maximální kapacita lůžek je 60 lůžek po dobu vázanosti projektu na účel. Toto jednání bylo vyhodnoceno jako umělé vytvoření podmínek tak, aby žadatelé získali výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření. Dále je v oznámení uvedeno, že tato podmínka je uvedena v Pravidlech, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013. Z použitého výrazu a zejména z komentáře k ukončení administrace tak lze dovodit, že žalobce byl informován o tom, že mu dotace nebude vyplacena pro nedodržení stanovených podmínek. Ze strany žalovaného při vydávání napadeného rozhodnutí proto nedošlo k nezákonné nápravě nesprávného postupu SZIF, žalobce si byl vědom toho, že mu dotace nebude vyplacena a z jakého důvodu, přičemž tomu nasvědčuje také obsah podání žalobce v rámci řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Žalobce dále vyslovil názor, že SZIF při přidělování dotace opakovaně rozhodl o tom, že žalobce splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace. S odkazem na tento postup žalobce namítl porušení zásady non bis in idem. K namítanému porušení uvedené zásady v daném případě dojít nemohlo. Jak již vyplývá ze shora řečeného, přijetím žádosti a její administrací SZIF nerozhodl o tom, že žalobce má nárok na vyplacení dotace. Nejedná se tedy o rozhodnutí správního orgánu, kterým by bylo rozhodováno o právu žalobce na přijetí dotace, kdy ani žádný další z úkonů správních orgánů ve věci žalobce nezaložil překážku, pro kterou by nebylo možno rozhodnout o zamítnutí žalobcovy žádosti o dotaci. Soud považuje v této souvislosti za vhodné opět zopakovat, že v oblasti dotací musí být podmínky splněny po celou dobu trvání závazku, takže žadatel si musí být vědom toho, že při nesplnění stanovených podmínek mu nemusí být dotace vyplacena, případně že na něm může být dokonce vyžadováno i její vrácení, pokud porušení podmínek vyjde najevo až po vyplacení dotace.

Závěrem pak soud musí odmítnout námitky žalobce, že ve věci nebylo provedeno dostatečné dokazování, neboť ze všeho shora uvedeného vyplývá, že správní orgány se skutkovým stavem dostatečně zabývaly, náležitě jej objasnily a pečlivě se věnovaly veškerým skutečnostem, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pokud žalobce poukazoval na případy poskytnutí dotací jiným žadatelům, těmito skutečnostmi se soud nezabýval, neboť poskytnutí dotací subjektům odlišným od žalobce nemůže být předmětem tohoto soudního řízení. Navíc soud v postupu žalovaného neseznal žádné známky nedůvodné diskriminace, které by byly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2017

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: